15/10/2021

Δημήτρια 2021: Ομιλία Ηγουμένης Μονής Τιμίου Προδρόμου Ανατολής Αγιάς

/ Ενορίες

Την Πέμπτη, 14 Οκτωβρίου 2021 στις 7.00 το απόγευμα στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου, Δήμου Αγίου Δημητρίου, όπου λαμβάνουν χώρα οι ενοριακές, εορταστικές εκδηλώσεις με την επωνυμία «ΔΗΜΗΤΡΙΑ 2021» πραγματοποιήθηκε μέσω διαδικτύου, η ομιλία – συζήτηση "Ενοριακό Αρχονταρίκι" (λόγω των δυσμενών καιρικών συνθηκών), με ομιλήτρια την Οσιολογιωτάτη Γερόντισσα Θεοδέκτη, Ηγουμένη της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου, Ανατολής Αγιάς. Θέμα της ομιλίας της ήταν: "Ψήγματα εμπειρίας μοναδικής".

Η Γερόντισσα στην αρχή της ομιλίας της είπε: "Ο μοναχισμός, η μοναδική πολιτεία, συνδέεται άμεσα με τον αναχωρητισμό, όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια. Η ταπεινότις μου, όντας μοναχή, διερωτώμαι, τι κατεργάζεται στην πρωτεύουσα, στην πόλη, μπροστά σε ένα τόσο σεβαστό και πνευματικά

χορτασμένο κοινό, η μοναχή;…Τη μόνη απάντηση που βρίσκω είναι στο παλαιό λόγιο του Αγ. Ιωάννου της Κλίμακος:

Φως Αγγέλοις, η Τρισήλιος Θεότης,
Φως Μοναχοίς, οι Άγγελοι
Φως δε πάντων των ανθρώπων, μοναδική πολιτεία…’

Μοναδική, ξεχωριστή, ξένη προς τα κοσμικά, αγγελική, είναι όντως η μοναχική πολιτεία, η ζωή κατά μίμηση των αγγέλων…Αυτή στήριξε την οικουμένη. Ο μοναχός-ή, ζει και κινείται σε μία πνευματική όαση, με το νοσταλγικό λόγο: «Ελθέτω Χάρις και παρελθέτω ο κόσμος ούτος»

Και με τον κόσμο που παρέρχεται, παρέρχεται ακόμη και το παλαιό όνομα του μοναχού και λαμβάνει νέο όνομα διότι εγκαταλείπει στην ουσία τον ‘παλαιό άνθρωπο’ και ενδύεται το ‘νέο άνθρωπο’, ακολουθώντας τον αγγελικό, μοναδικό δρόμο της σωτηρίας. Γιατί αναζήτησε τη σχέση του κατ’ εικόνα Θεού πλασμένου ανθρώπου και του Θεού, τη συνάφεια κτίσματος και Κτίστου, πλάσματος και Πλάστου, δημιουργήματος και Δημιουργού, που σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου είναι σχέση αγάπης σε απόλυτο βαθμό. «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου, εξ’ όλης της καρδίας σου, της ψυχής σου, της διανοίας σου, της ισχύος σου. Αύτη, η πρώτη εντολή»(Μάρκ.12, 13)

Αυτή, η απόλυτη σχέση αγάπης οικοδομείται και διατηρείται ιδιαιτέρως μέσα στο θεσμό, τη βίωση του ορθοδόξου μοναχισμού, στις μορφές που έλαβε στο διάβα των αιώνων, (ερημητικός σκητιώτικος, λαβριωτικός, κοινοβιακός), χωρίς να υπονοείται ότι η εντολή για τη σχέση αυτή, δεν αφορά και του Χριστιανούς που ζουν στον κόσμο, οι οποίοι μπορούν να την επιτύχουν επίσης έστω και εν μέρει. Ο μοναχός, διεξάγοντας το δικό του αγώνα, ανταποκρινόμενος, εν ελευθερία, στο δικό του ουράνιο κάλεσμα, δεν περιφρονεί τον αγώνα των Χριστιανών που ζουν μέσα στις απαιτήσεις και τους περισπασμούς του «κόσμου τούτου». Αντιθέτως, προσπαθώντας να παίρνει θεϊκό φως από τους αγγέλους, να το μεταδίδει σε κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο. Έτσι, θέλει τη σχέση Θεού, Αγγέλων, μοναχών και πάντων ανθρώπων ο Αγ. Ιωάννης ο Σιναΐτης, ο οποίος υπογραμμίζει, όπως αναφέραμε, «Φως Αγγέλοις, η Τρισήλιος Θεότης, Φως Μοναχοίς οι Άγγελοι, Φως δε πάντων των ανθρώπων μοναδική πολιτεία»”.

Σε άλλο σημείο τόνισε: “Η αρχαία παράδοση, ονομάζει το μοναχικό σχήμα, «δεύτερο βάφτισμα», όπως και το μαρτύριο. Και μην ξεχνάμε ότι το βάφτισμα για να δώσει την πληρότητα των αποτελεσμάτων του, πρέπει ο Χριστιανός να εισέλθει ενεργά και προσωπικά, στο μυστήριο του θανάτου και της ζωής, που ξεκίνησε από την «τελετουργία» και συνεχίζεται με έμπονο καθημερινό αγώνα. Αυτή ακριβώς είναι και η έννοια και η ουσία της μοναχικής ζωής, μοναδικά!

Αυτή η «οδός», δεν είναι η μόνη οδός που προσφέρεται για να «αγαπήσεις τον Κύριο και Θεό μας εξ’ όλης της ψυχής, της καρδίας, της διανοίας, της ισχύος σου», είναι όμως εκείνη που έχει αποκλειστικά και μοναδικά αυτό τον προσανατολισμό, αυτή την προσπάθεια της εσωτερικοποιήσεως του βαφτίσματος.

Με άλλα λόγια, βιώνοντας στη μοναστική ζωή τις απαρνήσεις των εξωτερικών πραγμάτων, τη σωματική άσκηση, τον ακατάπαυστο πνευματικό αγώνα εναντίον των δυνάμεων και των προτροπών που σπέρνει ο αντίδικος, ο μοναχός ξαναζωντανεύει συνεχώς, ενισχυμένος από τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, όπως συνέβη συμβολικά στην Ιεροτελεστία του «σχήματος».

Και του δίδεται ξανά και ξανά, με λυτρωτικό αγώνα για το Χριστό, μέσω ζωογόνου θανάτου, και εμπειρίες καθημερινής σταυρώσεως, η όντως ζωή…

Ο προσωπικός δεσμός του μοναχού με το Χριστό, η ζωντανή του συμμετοχή στο Πάθος και την Ανάστασή Του, αυτή η λειτουργία εν πνεύματι και αληθεία παρακίνησε τον Απ. Παύλο να συνοψίσει όλη τη χριστιανική πορεία στο «παρακαλώ

ουν υμάς αδελφοί δια των οικτιρμών του Θεού παραστήσαι τα σώματα υμών, θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον τω Θεώ, την λογική λατρείαν υμών» (Ρωμ. 12, 1). Έτσι, κατοχυρώνεται αγιογραφικά η μοναχική παράδοση, σαν ένα αγαθό, κοινό σε ολόκληρη την εκκλησία. Μια παράδοση που ενδιαφέρει κάθε Χριστιανό, αρκεί αυτός να ξέρει να κάνει τις αναγκαίες διακρίσεις”.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία της η Γερόντισσα Θεοδέκτη είπε: “Με την ευκαιρία της σημερινής μας συναντήσεως, επιθυμούμε να δώσουμε το μήνυμα πως εμπειρίες για τη μοναδική πολιτεία αντλεί ο μοναχός εντρυφώντας καθημερινά στις ρίζες της μοναστικής παραδόσεως, που πρέπει να θεωρείται σαν μία από τις σημαντικότερες πηγές της πνευματικής ζωής της εκκλησίας εν γένει, όποιες κι αν είναι οι προσωπικές ή ομαδικές ελλείψεις των μοναχών, στο διάβα των αιώνων, εν σχέση με το ιδεώδες που τους ανατέθηκε.

Αλλά τι είναι μοναχός; μοναχή; Επιστρέφοντας στον Άγ. Ιωάννη της Κλίμακος διαβάζουμε: Μοναχός είναι: θεία παρεμβολή, εκλεκτός Κυρίω, ένδοξος του Ουρανού, Αγγέλων μιμητής, Φύλαξ ανθρωπίνων ψυχών και σωμάτων, αρετής δοχείων. Είναι μοναχός, εκείνος που έχει απομακρυνθεί καθ’ ολοκληρίαν από τα ένδοξα πράγματα της Γης. Η μοναχική ζωή είναι πρόσκληση θεϊκή προς απερίσπαστη αφιέρωση στο Θεό και προσπάθεια του ανθρώπου να πετύχει την κατορθωτή εν Χριστώ τελειότητα κατά το ευαγγελικό λόγιο του Κυρίου: «Ή θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε, πώλησον σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς, και δεύρο ακολούθοι μοι».

Τη μοναχική ζωή, οι άγιοι πατέρες της εκκλησίας μας αποκαλούν και αγγελική ζωή, επειδή τη θεωρούν κυριολεκτικά εγκατάλειψη του κοινωνικού βίου, παντελή απάρνηση του κόσμου, αποκλειστική αφοσίωση στη λατρεία του Θεού, που πρώτιστα περιέχει την αγάπη προς το Θεό και θεωρεί μέσον γι’ αυτήν, την αγάπη προς τον πλησίον.”

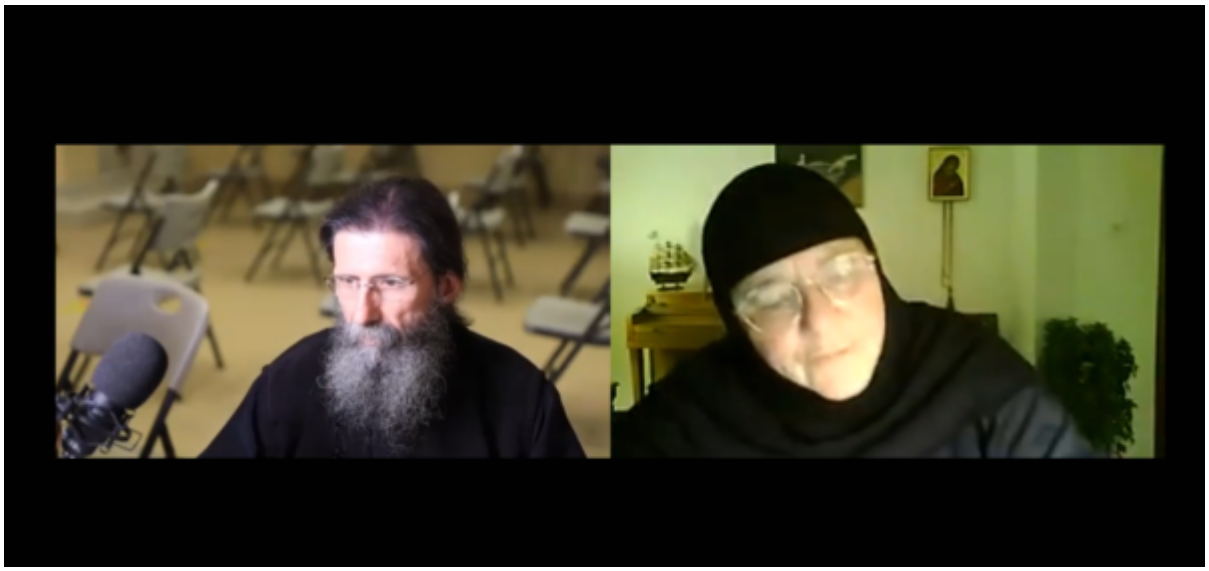

Η 12η μέρα των εορταστικών εκδηλώσεων ολοκληρώθηκε με κατανυκτική Θεία Λειτουργία στην οποία ιερούργησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Αλέξιος Γιαννιός, Μετοχιάρης της Ιεράς Μονής Αστερίου.

Έψαλαν οι Πρωτοψάλτες κ. κ. Ευστάθιος Καστελιώτης καί Χαράλαμπος Καλαπανίδας.